

Nr 56.

Af herr **Carlsson** i Malmberget, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående ersättning till vissa lägenhetsinnehafvare för förlust vid bortförande af byggnader från det till statens järnvägar upplåtna området af kronans öfverloppsmark omkring Gellivare malmberg.*

I en vid 1903 års riksdag väckt motion hemställes, att Riksdagen ville medgifva, att lösen finge, på de villkor Riksdagen kunde bestämma, utgå för byggnader, som afhystes från det för statens järnvägar aftagna område i Malmberget.

Till stöd för berörda hemställen har i motionen anförts följande:

»Vid 1901 års riksdag väcktes en så lydande motion:

Såsom bekant, har vid Malmberget inom Gellivare socken kronan förut ägt och ensam disponerat all mark omkring grufvorna och de för dem utlagda utmälen.

Då emellertid, såsom 1898 års statsutskott yttrade, 'omständigheterna oemotståndligt framkallat behovet af bostäder', inträffade det, att befolkningen började utan särskildt tillstånd uppföra bostäder åt sig här och hvar på den kringliggande kronomarken. Och i följd af de i alla afseenden oordnade förhållandena blefvo dessa byggnader naturligtvis uppförda på det mest provisoriska sätt. Sålunda uppkom den s. k. kåkstaden.

Af den mark, hvarå nämnda byggnader uppförts, har emellertid 1899 års Riksdag beslutat dels utarrendera en del till aktiebolaget Gellivare malmfält, dels för järnvägens behof aftaga ett visst område och dels afskilja jord, för att, enligt uppgjord regleringsplan, fördelad i tomter, upplåtas till enskilda med äganderätt för bebyggande.

Enligt Riksdagens beslut skulle de å bolagets arrendemark uppförda byggnader jämte tomtområden afträdas, när sådant kunde finnas erfor-

derligt, vare sig med hänsyn till bolagets behof af utrymme för sin rörelse, af hälsovårdsskäl eller för åstadkommandet af ordnad byggnadsverksamhet; dock låg det bolaget att därvid erlægga lösen för byggnadernas värde. Däremot meddelades ej något beslut om lösen för byggnader, uppförda å järnvägens eller stadssamhällets områden, och någon utredning om anledningen därtill återfinnes ej heller i de till ärendet hörande riksdagshandlingarna. Det är klart, att en dylik åtskillnad måste ställa sig obillig för dem, som haft sina byggnader uppförda utom det till bolaget upplåtna området.

Å den för järnvägen undantagna mark hafva nu i slutet af förra året genom järnvägsförvaltningens åtgöranden blifvit afhysta samtliga därå uppförda byggnader till ett antal af omkring trettio, utan att ägarne bekommit någon ersättning för dem. Det kan dock ej anses staten värdigt att väl förbinda bolaget utgifva ersättning för byggnad å bolagets arrendejord, men själf undandraga sig sådan ersättning, när staten för sin egen inkomstgifvande rörelse tager i anspråk en del af kåkstadens område. Tydiligen föreligger här också allenast ett förbiseende.

Något annorlunda ställer sig saken i afseende å byggnaderna på det blifvande stadssamhällets område. Köparen af en tomt kan här ej tillförbindas ersätta en på tomten förut uppförd byggnad. Ersättningen kunde visserligen utgå af köpeskillingarna för tomterna, men då dessa enligt Riksdagens beslut må tills vidare och intill dess annorlunda kan varda bestämdt användas till bestridande af sådana utgifter, som finnas erforderliga för områdets behöriga ordnande, skulle det senare ändamålet därigenom utan tvifvel blifva för mycket åsidosatt. Ägaren af ett hus har här också tillfälle att bevara detsamma genom att inköpa själfva tomten, till hvars inlösen äfven företrädesrätt under viss förutsättning utlofvats sådan husägare. Dock står dylik utväg ej öppen för den, hvilkens byggnad är uppförd å mark, som afsatts till gata, torg eller allmän plats.

Under det sistlidne sommar af åtskilliga riksdagsmän gjorda besök i Malmberget bragtes denna fråga på tal från arbetarnes sida. Och vid ett nyligen hållet, talrikt besökt möte med Malmbergets arbetare, uttalade mötet ett bestämdt kraf på att järnvägsförvaltningen borde ersätta de husägare, som afhysts från järnvägens område, för deras förluster. Dessutom uttalade mötet önskvärheten af att ersättning måtte af tomtmedlen tillerkännas de personer, som hade sina hus å tillämnade gator, torg och allmänna platser inom stadssamhällets område.

Då dessa önskemål och i all synnerhet det första synas oss billiga och förtjänta af tillmötesgående, hemställä vi vördsamt,

att Riksdagen ville medgifva, att lösen må, på de villkor, Riksdagen kan bestämma, utgå dels för de byggnader, som afhysts från det för statens järnvägar aftagna området i Malmberget, och dels för de hus, som uppförts å mark, hvilken därstädes enligt uppgjord regleringsplan upplagts till gator, torg och allmänna platser.

Statsutskottet afstyrkte helt och hållet det sista yrkandet uti motionen. Beträffande åter motionärernas första hemställan, anförde statsutskottet, att billigheten syntes kräfva, att de personer, som uti ifrågavarande trakt uppfört bestäder och andra byggnader å den mark, som bibehållits för statsverkets räkning, icke försattes i sämre ställning än de, som slagit sig ned på det af staten numera utarrenderade område, och hvilkas billighetsanspråk blifvit af statsmakterna vid utarrenderingen vederbörligen tillgodosedda. Någon ersättning för byggnaderna syntes alltså utskottet skäligen, i likhet med hvad beträffande lägenhetsinnehafvare å den till Gellivare malmfält upplåtna mark ägt rum, böra af allmänna medel tilldelas nu ifrågavarande lägenhetsinnehafvare, hvilka samtliga skulle hafva blifvit från lägenheten afhysta, med undantag af tre, hvilka, på därom gjorda framställningar, af järnvägsstyrelsen beviljats anstånd med afflyttningen intill instundande sommar. Då emellertid utskottet inhämtat, att åtskilliga af dessa afhysta lägenhetsinnehafvare den 4 februari 1901 hos Kungl. Maj:t gjort ansökan om ersättning af statsmedel för förluster genom bortförandet af dem tillhöriga byggnader och frågan alltså vore föremål för Kungl. Maj:ts pröfning, fann sig utskottet icke äga anledning att för närvarande förorda någon särskild åtgärd i ärendet från Riksdagens sida.

Denna statsutskottets hemställan blef af Riksdagen bifallen.

Emellertid har nu den i statsutskottets utlåtande omförmälda framställningen hos Kungl. Maj:t blifvit afgjord. Genom ett i december 1902 expedieradt utslag har Kungl. Maj:t nämligen funnit densamma icke föranleda till någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

I nämnda ärende hade från Konungens befallningshafvande i Luleå och järnvägsstyrelsen afgifvits infortrade yttranden, hvori ansöknungen afstyrktes. Båda myndigheterna framhöllo därvid, att sökandena ej hade någon rätt till grunden, hvarå byggnaderna uppförts. Myndigheterna ansågo ej heller, att ur billighetsynpunkt kunde hämtas något stöd för ett bifall, och framhöllo i detta afseende särskildt, att sökandena, ehuru anmodade att flytta bort sina hus, ej gjort detta godvilligt. Befallningshafvanden fann dess-

utom, att ett bifall till framställningen skulle verka som en uppmuntran till fortsatta inkräktningar å kronans mark.

Myndigheterna bedömde således saken företrädesvis ur en snäf formell synpunkt. De sakliga rättsgrunder, som i öfverensstämmelse med Riksdagens åren 1899 och 1901 uttalade uppfattning talade för bifall till ansökningsen, ägnades icke någon som helst uppmärksamhet. Följaktligen lämnades af myndigheterna äfven obesvaradt det grannliga spörsmålet, hvarför de personer, som uppfört hus på det för staten aftagna området, skulle sättas i en sämre ställning än ägarne af byggnader, uppförda på den till malmbolaget upplätta marken. Och man kan med skäl fråga, om det är staten värdigt att söka vinna någon liten besparing i de eljest frukostiga utgifterna för järnvägsanläggningarna där uppe genom att på formella grunder undandraga sig att ersätta obemedlade arbetare deras lilla egendom, som staten beröfvar dem genom järnvägsanläggningen.

Då Kungl. Maj:t ej anfört några särskilda grunder för sitt afslag, får man väl förutsätta, att detta äfven innefattar ett godkännande af de hörda myndigheternas uppfattning.

Häremot står då Riksdagens uttalade mening i motsatt riktning. Någon anledning för Riksdagen att nu frångå denna mening synes ej föreligga, såvida man ej anser, att statens stora utgifter på senare tider för vidtutseende ändamål redan försatt landet i en sådan förlägenhet, att staten ej vidare har råd att fullgöra sina förbindelser i småsaker. Därtill kommer, att Kungl. Maj:ts pröfning afser endast sju husägares anspråk. De öfriga hafva förlitat sig på Riksdagens pröfning af ärendet, och synes oss därvid särskildt sådana personer, som själfva begagna sina hus till bostad, förtjäna att ihåtkommas med skälig ersättning.»

Med anledning af denna motion anförde Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t den 20 maj 1903 efter att hafva anfört motionärernas ofvaintagna utredning:

»Riksdagen får till en början erinra, att förutom det område, som i motionen torde vara närmast afsedt, eller det, som för statens järnvägars räkning ursprungligen tagits i anspråk, finnes ett annat därtill beläget, med bokstäfverna k, l, o, k, i den vid Eders Kungl. Maj:ts proposition nr 84 till 1899 års Riksdag angående upplåtelse af mark vid Gellivare malmberg fogade karta betecknad område, hvilket enligt kungl. brefvet den 14 mars 1902 blifvit till kungl. järnvägsstyrelsen öfverlämnadt. Äfven å sistnämnda område hafva en mängd mindre trähus eller s. k. kåkar utan vederbörligt tillstånd af enskilda personer uppförts.

Enligt hvad i motionen erinrats, uttalade statsutskottet vid 1901 års riksdag, med anledning af då väckt förslag i enahanda syfte som det nu föreliggande, den mening, att billigheten syntes kräfva, att de personer, hvilka å den del af kronan tillhörig mark i Gellivare, som bibehållits för statsverkets räkning, uppfört bostäder och andra byggnader, icke försattes i sämre ställning än de, som slagit sig ned på det af staten utarrenderade område af samma mark och hvilkas billighetsanspråk blifvit af statsmakterna vid utarrenderingen vederbörligen tillgodosedda. Någon ersättning för byggnaderna syntes alltså utskottet skäligen böra, i likhet med hvad beträffande lägenhetsinnehafvare å den till Gellivare malmfält upplåtna mark ägt rum, af allmänna medel tilldelas förstberörda lägenhetsinnehafvare.

Riksdagen delar i hufvudsak förenämnda uppfattning, men anser, att utredning i hvarje särskildt fall bör åvägbringas för utrönande, om och i hvad mån ifrågavarande ersättning bör utgå. Såsom i motionen äfven meddelats, hafva några af dessa lägenhetsinnehafvare hos Eders Kungl. Maj:t gjordt ansökan om ersättning af statsverket för förluster vid bortförande af byggnader från ofvanberörda område; men har Eders Kungl. Maj:t efter inhämtande af yttrande från vederbörande myndigheter, enligt kungl. bref den 31 december 1902 icke funnit ansökningen till någon Eders Kungl. Maj:ts vidare åtgärd föranleda. Att ytterligare åtgärder vidtagas för att bereda bemälda sökande, hvilkas ersättningsanspråk sålunda redan blifvit prövade och afslagna, lösen för afhysta byggnader, anser sig Riksdagen under nuvarande förhållanden icke kunna besluta. Men däremot synes utredning böra verkställas angående de billighetsanspråk, som från öfriga af ifrågavarande lägenhetsinnehafvare skäligen kunna i förevarande afseende framställas.

Sedan en sådan utredning gifvit vid handen, i hvilka afseenden ersättning bör till lägenhetsinnehafvare utgå, torde det böra aukomma på Eders Kungl. Maj:t att bestämma den ordning, i hvilken tillgång till ersättningens utbetalande bör af allmänna medel beredas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfört, får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning angående den ersättning, som för förlust vid bortförande af byggnader från det till statens järnvägar upplåtna område af kronans öfverloppsmark omkring Gellivare malmberg bör lägenhetsinnehafvare på grund af billighetsskäl beredas, samt därefter vidtaga den åtgärd för sådan ersättnings utgående, som Eders Kungl. Maj:t kan finna vara af förhållandena påkallad.»

Genom nådigt bref den 3 juli 1903 har Kungl. Maj:t anbefallt vederbörande befallningshafvande att *dels* utfärda allmän kungörelse därom, att de lägenhetsinnehafvare, hvilka ville göra anspråk på ersättning för vid ifrågavarande byggnaders bortförande liden förlust, ägde att inom viss tid hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande göra framställning om dylik ersättning, *dels ock* därefter, för utrönande om och i hvad mån ersättning borde utgå, i hvarje särskildt fall verkställa och till Kungl. Maj:t inkomma med utredning rörande de förhållanden, hvilka vid ersättningsanspråkens bedömande kunde tjäna till upplysning, hvarefter Konungens befallningshafvande i Norrbottens län genom kungörelse den 12 aug. 1903 har förelagt vederbörande lägenhetshafvare att inom två månader därefter hos Konungens befallningshafvande anmäla sina ersättningsanspråk.

Från sju lägenhetsägare inkommo inom den förelagda tiden ansökningar om ersättning och ledde dessa i ett par fall därhän att ersättning utanordnades.

Emellertid hade åtskilliga lägenhetsägare, mot hvilka jämväl handräkningsbeslut för bortflyttande af dem tillhöriga byggnader meddelats, af distriktsförvaltningen vid V distriktet efter ansökan *utverkat sig uppskof* med verkställande af mot dem meddelade vräkningsutslag till den 1 juli 1905.

Dessa sistnämnda hafva sålunda saknat anledning *att på samma gång som öfriga* lägenhetsägare inkomma med ansökniog om ersättning för liden förlust vid bortförande af deras byggnader.

1903 års Riksdags anhållan gick ut på, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa en utredning angående den ersättning, som i dylika fall *på grund af billighetsskäl* borde lägenhetsinnehafvare beredas, och uttalade Riksdagen jämväl till belysning af detta sistnämnda uttryck den mening, att billigheten syntes kräfva, att de personer, hvilka å den del af kronan tillhörig mark i Gellivare, som bibehållits för statsverkets räkning, uppfört bostäder och andra byggnader, *icke försattes i sämre ställning, än de, som slagit sig ned på det af staten utarrenderade område af samma mark* och hvilkas billighetsanspråk blifvit af statsmakterna vid utarrenderingen vederbörligen tillgodosedda. Sålunda synes Riksdagen hafva afsett att med afseende å ersättningen för afhysta lägenheter likställa de personer, som uppfört bostäder och andra byggnader å den för järnvägens räkning aftagna mark med dem, som uppfört sina lägenheter å mark, som utarrenderats till aktibolaget Gellivare malmfält. Men så har icke skett. Under det att dessa sistnämnda erhållit full godtgörelse för lidna förluster, hafva de

öfriga fått nöja sig med betydligt mindre, hvarjämte någras ansökningar om ersättning afslagits, ehuru det torde vara uppenbart att afhysningen förorsakat dem någon förlust. Att ytterligare åtgärder skulle vidtagas för att bereda bemälda sökande, hvilkas ersättningsanspråk sålunda redan blifvit pröfvade och afslagna, lösen för afhysta byggnader lärer väl icke lämpligen kunna ifrågasättas. Men däremot synes utredning böra verkställas angående de billighetsanspråk, som från öfriga af ifrågavarande lägenhetsinnehafvare skäligen kunna i ifrågavarande afseende framställas.

På grund af hvad sålunda anförts, får undertecknad härmed vördsam samt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning angående den ersättning, som för förlust vid bortförande af byggnader från det till statens järnvägar upplåtta området af kronans öfverloppsmark omkring Gellivare malmberg bör på grund af billighetsskäl beredas de lägenhetsinnehafvare, hvars anspråk förut icke pröfvats, samt därefter vidtaga den åtgärd för sådan ersättnings utgående, som Kungl. Maj:t kan finna af förhållandena vara påkallad.

Stockholm den 26 januari 1910.

L. J. Carlsson
i Malmberget.
